

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Pozsonyi Anikó (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Tóth Balázs Gergely (címe) ügyvéd által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása miatt indult perében a Fővárosi Bíróság 2011. január 19-én kelt 31.P.24.309/2009/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt és az alperes részéről 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes és az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Ezt meghaladó költségeiket a peres felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével - részben a keresetnek megfelelően - megállapította, hogy az alperes azzal, hogy a kizárását követően a ... tagjaként jelenítette meg magát és a ... logóját használta, megsértette a felperes névviselési joghoz fűződő személyiségi jogát.

Megállapította, hogy a ... alperes azzal, hogy az ... és az ...-nek ...-én küldött levelében azt a valós tény, hogy 1998. után - a magyar bíróságok jogerős ítéletei alapján - a ... már csak államilag el nem ismertén végezheti fajtatiszta ebek, így a német juhászkutyák vonatkozásában az alapszabályban rögzített, az ... által elismert, az állam által nem hitelesített törzskönyv vezetését és működtetését, mint tevékenységet, abban a hamis színben tüntette fel, mintha a ... a felperes általi, állam által el nem ismert és nem hitelesített, közokiratnak nem minősülő nyilvántartás vezetése a magyar belső jog szerint és kétséget kizáróan illegális

lenne, a felperesi szervezet pedig ezért illegális lenne, megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

A bíróság az alperest a megállapított jogsértésektől eltiltotta.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül a fenti jogsértést megállapító rendelkezést, illetve annak hiteles angol fordítását saját költségén a ...-ei e-mail címzettjeinek juttassa el.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 forint nem vagyoni kártérítést.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A felperes által le nem rótt 120.000 forint illetékről úgy rendelkezett, hogy azt a felperes és az alperes illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli, valamint a peres felek költségeiket maguk kötelesek viselni.

Az ítélet indokolásában ismertetette a Ptk. 75. §-át, a 76. §-át, a 77. §-át, a 78. §-át és a 84. § (1) bekezdését.

A jóhírnév sérelme körében az elsőfokú bíróság a következőket állapította meg.

A felek között, illetve az ügyészség és a mezőgazdasági szakhatóság között vita állt fenn, amelynek lényege az elsőfokú bíróság álláspontja szerint abban állt, hogy a Magyar Állam egy olyan végrehajtási rendeletet alkotott, amely kiterjesztette az állami szabályozást a fajtatiszta ebek tenyésztésére, nyilvántartására, és a felperesi szervezettől - amely a nemzetközi kinológiai társaság magyarországi tagja - elvette a közhitelességgel is rendelkező nyilvántartás-törzskönyv-vezetésének a jogát és azt az általa elismert szervezetnek adta át. A felperes ellen eljárások indultak a tovább folytatott törzskönyvezés, származás igazolás miatt. A jogsértő tevékenység folytatása következtében felosztatási per is indult, és a rendeletet sértő kutyakiállítások, versenyek miatt nagy összegű bírságokat szabtak ki a felperesre, amelyekkel szemben a felperes jogorvoslati kérelemmel élt.

A nemzetközi szervezet azonban továbbra is a felperest fogadta el országos szövetségnek.

A bíróságok a jogorvoslati eljárások során különböző döntéseket hoztak, és az Alkotmánybíróság rendelete csak részben semmisítette meg azokat.

Amikor az alperes a per tárgyát képező 2009. májusi első levelet megírta, a felosztatási perrel kapcsolatos jogorvoslati eljárás még nem volt befejezve, hatályban volt a Legfelsőbb Bíróság döntése, amely értelmében az akkori jogi álláspont szerint a felperes törvénytelenül tevékenykedett. Az ítélet tábla a Legfelsőbb Bírósági részítélettől eltérő álláspontot foglalt el.

A közigazgatási bíróságokon sem fejeződött be jogorvoslati eljárás, a Legfelsőbb Bíróság a keresetnek helyt adó döntést később változtatta meg.

Az időközben megszületett alkotmánybírósági határozat nem volt teljesen egyértelmű abban a kérdésben, hogy a felperes továbbra is folytathat-e regisztráló, igazoló tevékenységet. Tekintettel arra, hogy a teljes végrehajtási rendelet nem került megsemmisítésre, ebből arra lehetett következtetni, hogy az állam ezt a területet is szabályozhatja.

A bíróság megjegyezte, hogy az az értelmezés, miszerint valamely szervezet el nem ismert szervezetként folytatja az Fvmr-ben írt tevékenységeket az a

következménye, hogy az állam azt nem ismeri el „lex imperfectává” (amelynek semmi szankciója nincs;) teszi a rendeletet.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a perben nem az volt a feladata, hogy eldöntse, hogy a felperesi szervezet jogszerűen működik-e vagy sem, jogszerűen törzskönyvez-e vagy sem, hanem abban kell állást foglalnia, hogy megsértette-e az alperes a felperes személyhez fűződő jogát akkor, amikor a sérelmezett levelében a szervezetet jogsértőnek nevezte.

Megállapította, hogy az, hogy valamely szervezet jogsértő vagy törvénytelen az olyan vélemény, ami az alperesnek az adott jogi helyzetben kialakult álláspontját tükrözi.

Az alperes a levél megírásakor a Legfelsőbb Bíróság részítéletére hivatkozással közölte azt, hogy a felperes jogsértő és tiltott tevékenységet folytatott, ezt az alperes a hivatkozott részítélet csatolásával alátámasztotta, s mivel az ezzel összefüggő jogi eljárások még nem fejeződtek be, ezért a vélemény nem volt a logika szabályait nyilvánvalóan sértő, alaptalan, burkolt közlés, továbbá hamis látszatot sem keltett.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság az olasz szövetségnek írt levél miatt a Ptk. 78. §-a alapján előterjesztett keresetet elutasította.

A második - a ...-én az ...-nek írt - levél megszületésekor azonban már a felozlatási per jogerősen befejeződött és a Legfelsőbb Bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes nem törvénytelen, nem folytat jogsértő tevékenységet, és a regisztrálást az állam által el nem ismert módon folytathatja. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az, hogy az állam hogyan szabályozza az általa elismert tenyésztő szervezetek tevékenységét az az állam által el nem ismert szervezetek tevékenységét nem érinti, ezáltal az el nem ismert szervezet kivonja magát a szabályozás hatálya alól. Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy az alperes nincs elzárva a véleménynyilvánítás szabadságának jegyében attól, hogy a bírósági ítéleteket kritizálja, álláspontját fenntartsa, azonban bíróságok érdemi döntését tiszteletben kell tartania, és ha a jogorvoslattel már nem támadható legfelsőbb bírósági felülvizsgálati ítélet megállapította, hogy a felperesi szervezet nem illegális, törvénytelen tevékenységet nem folytat, ezt a körülményt elhallgatva az alperes nem kelthet olyan látszatot, hogy a felperes jogszabályt sért, mert az ilyen látszat keltése sértő is, egy szervezet megítélésére nézve nyilvánvalóan negatív hatású.

A sérelmezett levél egészét tekintve az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a bírósági ítéletek elhallgatásával kétséget kizáróan az illegalitásnak a látszatát keltette az alperes, és ezzel a felperes jóhírnevét a Ptk. 78. §-a alapján megsértette.

Az, hogy az alperes milyen dokumentumokat fogad el és a felperes dokumentumait illegálisnak tekinti az olyan vélemény, ami a felperes jóhírnevét a megállapított hamis látszaton felül nem érinti, és az a közlés sem, hogy ki igazolja a németjuhász kutyákat.

Azt a felperes is elismerte, hogy folyik a közigazgatási bíróságok végrehajtása, az pedig, hogy hány millió forint a fennálló tartozása az a megítélését nem befolyásolja és a levélolvasó számára olyan lényegtelen pontatlanság, ami a jóhírnévsértés megállapítására nem ad alapot.

Az is lényegtelen körülmény - a levél egészéből következően -, hogy a felperesi cég új székhelyét néhány szobának vagy egy-két emeletnek kell-e tekinteni.

A névhasználatot és a logó használatát a peres eljárás során a felperes igazolta, ezért az elsőfokú bíróság a Ptk. 77. § -a alapján a névviselési jogot sértő alperesi magatartást megállapította.

Az elsőfokú bíróság az ezt meghaladó kereseti kérelmet elutasította, mert álláspontja szerint az ... név és logó tekintetében a felperesnek nincs keresetőségi joga, az az ... névviselési jogát érinti.

Megállapította, hogy a származási bizonyítványon szereplő sérelmezett részek közül a ...-tel kapcsolatos hivatkozások, a védjegy megsértése nem tartozik a névhasználati jog körébe, és a magyar ebtörzskönyvben a felperes neve nem is szerepel, nem tartalmaz a felperes megkülönböztető nevére utaló részt sem, ezért a Ptk. 77. §-a szerinti névviselési jog sérelme nem valósult meg.

Az elsőfokú bíróság az egyéb kifogásolt részek tekintetében megállapította, hogy azok sem a felperes jóhírnevét, sem a névviselési jogát nem sértik, függetlenül valóságtartalmuktól.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a jogsértést megállapította, a b) pont alapján az alperest a további jogsértéstől eltiltotta, a c) pont alapján elégtétel adására kötelezte.

A nem vagyoni kártérítés tekintetében hivatkozott a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontjára, a Ptk. 339. §-ára.

Kifejtette, az köztudomású tényként elfogadható, hogy a felperes magyarázkodásra szorult, azonban egyéb kárigényt megalapozó körülményt nem adott elő, illetve nem igazolt. Az összecszerűség körében az elsőfokú bíróság értékelte azt, hogy több szervezethez is eljutott a levél, valamint hogy a felperes legalitásával, illetve a magyar kutyás helyzettel kapcsolatos nemzetközi szintre is felhúzódo viták széles körben ismertek voltak és hogy e viták egy vitatott jogi szabályozáson, jogalkalmazáson alapultak. Lejárató célzatot azonban az elsőfokú bíróság az alperes részéről nem tudott megállapítani.

Mindezen körülmények alapján a bírói gyakorlatra is figyelemmel 400.000 forint nem vagyoni kártérítést állapított meg a Pp. 206. §-a alapján, míg az ezt meghaladó keresetet elutasította.

Az ítélet ellen a felperes és az alperes is fellebbezést terjesztett elő.

A felperes jogorvoslati kérelmében a keresetének helyt adó rendelkezések hatályban tartása mellett az ítéletet annak törvénysértő, megalapozatlan volta miatt kereseti kérelmének megfelelően kérte megváltoztatni.

Terjedelmes fellebbezésében előadta, hogy törzskönyvezése és más tevékenysége sosem volt közhiteles, aminek oka, hogy az egyesülésről szóló 1989. évi II. törvény hatálya alá tartozó társadalmi szervezetként működik, így tevékenysége eleve nem közhiteles.

Hivatkozott a Pp. 195. § (1) bekezdésére, arra, hogy a közhitelesség egy nyilvántartás szempontjából azt jelenti, hogy az adott adatkörre vonatkozó

információk, adatok felvétele, módosítása, törlése kizárólag jogszabály által erre feljogosított szerv által, jogszabályban rögzített eljárási rend szabályai szerint és okiratok alapján történhet.

Az ... által elismert ebtenyésztés lényege, hogy a világ mintegy 80 országára kiterjedő civil közösségben civil szervezet vezeti az ... által elismert ebtörzskönyvet.

A vita lényege az volt, hogy a felperes magánokiratként vezethet-e ebnyilvántartást, ebtörzskönyvet, illetve rendezhet-e ebkiállítást, amit egyébként az ... magyar tagjaként 1933-óta végez.

Ezt a jogot vonta kétségbe a Magyar Állam.

A jogvitát végül is a 42/2008. (IV. 17.) AB határozat döntötte el, mely álláspontot elfogadva a Fővárosi Ítélőtábla elutasította az egyesület törvényességi felügyeletét ellátó Legfőbb Ügyészség által kezdeményezett perben az összes keresetet. A Legfelsőbb Bíróság új eljárásában a korábbi jogalaptól eltérő döntést hozott. Az időközben megszületett alkotmánybíróági határozat alapján azonban annulálta a Legfelsőbb Bíróság álláspontját, így a Fővárosi Ítélőtábla a megismételt perben is elutasította a Legfőbb Ügyészség keresetét. A jogerős ítélet iránymutató, és az Alkotmánybíróóság jogértelmezésének kötelező voltára tekintettel ezt követően már senki sem nevezhette szabályszerű tevékenységét illegitimnek.

Ismertette a Fővárosi Ítélőtábla jogerős döntésének arról szóló indokolását, hogy miért került sor a Legfőbb Ügyészség alapszabályszerű működés korlátozására irányuló keresetének elutasítására.

Ezt követően hivatkozott a Pp. 228. §-ára, az ahhoz fűzött kommentárra, a 339/B/2003. AB határozatra, a 9/1992. (I. 30.) AB határozatra, valamint a Ptk. 78. § (1)-(2) bekezdésére.

Rögzítette, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő jogát, amikor jogerős ítélet ellenére tényként állította, hogy tevékenysége illegitim.

Közölte, hogy az elsőfokú bíróság indokolása megalapozatlan, mert a közigazgatási perben hozott felülvizsgálati ítéletre hivatkozik, ami jelen perben irreleváns.

Utalt a Pp. 339/A. §-ára, a 47/2008. (IV. 17.) AB határozatra és kiemelte, hogy az alperesi levél megírásakor nem létezett olyan jogszabály vagy ítélet, melyre alapozva az alperes a tevékenységének legitimitását megkérdőjelezhette volna, és az iránymutató döntések szerint az állam a szakmai szabályok megalkotásával sem zárhatja ki, hogy ugyanazt a célt állami elismerés nélkül egyesületi formában is el lehessen érni.

A 94/2001. (XI. 17.) Fvm. rendelet törölte az ... jogi szövetséghez tartozás kötelezettségét az elismerés feltételei közül, ami azt juttatja kifejezésre, hogy az egyesület jogszerű tevékenységét az elismerés hiánya nem érinti, az kizárólag az elismert tenyésztő szervezetként folytatott állattenyésztéssel kapcsolatos tevékenységre van kihatással. Az Átv. és az R. személyi hatálya alá csak az Fvmr. által elismert ún. elismert tenyésztő szervezetek tartoznak és az Átv. és az R. hatálya nem terjed ki az Etv. szerint működő társadalmi szervezetekre, így az egyesületére sem, továbbá az ... által elismert törzskönyvű ebekre sem, amelyek törzskönyveit magánokiratként vezeti.

A Fővárosi Ítélőtábla ítéletében megindokolta azt, hogy mely jogalapon térhetett el a Legfelsőbb Bíróság részítéletében kifejtett állásponttól, a Legfelsőbb Bíróság pedig

a jogerős ítélet felülvizsgálatának alapjául az Alkotmánybíróság határozatát fogadta el.

Mindezeket követően kifejtette, hogy az ismertetett határozatok alapján téves álláspontot foglalt el az elsőfokú bíróság abban a kérdésben, hogy az alperes véleményt nyilvánított amikor tevékenységét illegálisnak nevezte, illetve, hogy az alperes nem volt köteles, az ellenfél érveit, az azt alátámasztó döntéseket magáévá tenni. Ez ellenkezik az alkotmánybírósági határozatban kifejtett állásponttal.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a meghozatalakor már az arra hatáskörrel rendelkező bíróság jogerős ítélete tényként állapította meg, hogy tevékenysége törvényes. Az nem fogadható el, hogy azért, mert a határozat ellen a pereszes fél rendkívüli perorvoslással élt, ezért az alperesnek jogában áll a jogerős ítélet tartalmával ellenkező, valótlan tényeket hangoztatni. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróságnak nem feladata, mint ahogy azt helyesen meg is állapította, jelen perben annak eldöntése, hogy működése jogszerű-e, viszont kötelessége az azt eldöntő bírósági ítéletek jogerejét tiszteletben tartani, miképpen az Alkotmánybíróság határozatát is.

Ezt követően előadta, hogy az alperes azt elhallgatta, hogy a hivatkozott részítélet által elrendelt új eljárásban a Fővárosi Ítéltábla jogerősen úgy foglalt állást, hogy a tevékenysége törvényesnek minősül. Álláspontja szerint itt nem hamis látszat keltéséről van szó, hanem valótlan tényállításról. A valóság pedig az, hogy mindig is társadalmi szervezetként működött és magánokiratként vezette a magyar ebtörzskönyvet, azonban az erre irányuló keresetet a Fővárosi Ítéltábla jogerősen elutasította, amely ítéletet a Legfelsőbb Bíróság hatályában fenntartott. Ennek megfelelően kérte a rendelkező rész módosítását oly módon, hogy a megállapítást tartalmazó szövegből a „már csak” kitétel törlésre kerüljön.

Ezen túlmenően igényt tartott további nem vagyoni kártérítésre, mivel az alperes nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható és emiatt folyamatosan magyarázkodásra kényszerül azon szervezetek előtt, amelyek előtt az alperes a tényállításait tette.

Az alperes a fellebbezésében az ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint valós tény, hogy a ... államilag el nem ismerten végezheti fajtiszta ebek állam által nem hitelesített törzskönyv vezetését és „működtetését”. Ez a megállapítás ellentétes a hatályos rendelkezésekkel. Az irányadó jogszabályok alapján kiemelte, hogy azzal, hogy a jogszabály meghatározott szervezetet jogosít fel és kötelez a nyilvántartás vezetésére és abból okiratok kiállítására az következik, hogy más szerv ilyen tevékenység folytatására nem jogosult. Ezzel összhangban a 218/1999. (XII. 28.) Kormányrendelet kimondja, hogy aki tenyésztőkénti elismerés nélkül törzskönyvezést végez, egyéb tenyésztési szolgáltatást nyújt vagy származási igazolást állít ki, pénzbírsággal sújtható. A felperes ilyen jellegű tevékenysége szabálysértésnek minősül.

A Legfelsőbb Bíróság Kfv.IV.37.370/2006/9. számú részítélete a törzskönyvezés, teljesítmény-meghatározás, tenyésztési adat gyűjtése, nyilvántartása, feldolgozása, tenyésztési dokumentáció kiadása vonatkozásában kimondja, hogy a ... ilyen jellegű tevékenységet akkor sem végezhet, ha a dokumentációt nem hitelesként jelöli meg.

A részítélet megállapítja, hogy a ... által sem vitatott tényállás szerinti működése jogszabálysértő, és kimondta, hogy a ...-re kiszabott állattenyésztési bírság jogszerű. A bírság kiszabására pedig azért került sor, mert a ... előzetes hozzájárulás nélkül kutyakiállításokat szervezett.

A Legfelsőbb Bíróság szerint a felperes által folytatott tevékenység az Átv. hatálya alá tartozik. A 47/2008. (IV. 17.) AB határozat pedig azt tartalmazza, hogy az egyesülési jog nem azt jelenti, hogy a jogalkotó ne írhatna elő szakmai szabályokat egy meghatározott tevékenység folytatásával kapcsolatosan.

Az elsőfokú ítélet is hivatkozik az Alkotmánybíróság határozatára, mely élesen elkülöníti az állattenyésztést és az állattenyésztéshez kapcsolódó tevékenységet. Az állattenyésztéshez kapcsolódó tevékenység tehát nem tenyésztés, hanem kapcsolódó tevékenység. Ilyen a szállítás, a hirdetés, az egészségügyi szolgáltatás, a lapkiadás, amelyet valóban egyesület is végezhet. Végezhet továbbá az egyesület keverék ebek nyilvántartásával, kiállításával kapcsolatos tevékenységet is. Jogszerű tevékenység kategóriájába tartozik állami elismerés alapján a rendeletnek megfelelően végzett tevékenység, jogellenes pedig az állami elismerés hiányában vagy elismert szervezatként a szakmai szabályokat megsértve végzett tevékenység. Az ... felveheti tagjai közé a ...-t, de önmagában ez a tagság nem mentesíti a belső jogszabályok betartása alól.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság azt várja el tőle, hogy a levélben a jogszabályok alapján pontosan feltüntetett tények mellé tegye oda azt is, hogy a bírósági ítéletek alapján a ... államilag el nem ismerten mégiscsak végezhet törzskönyvezést.

Kiemelte, hogy a részítéletet, illetve az abban rögzített jogi álláspontot joggal fogadta el magára nézve is kötelezőnek, ezért a nem vagyoni kártérítés megállapításához szükséges felróhatósága nem áll fenn.

Egyébként a felperes semmilyen bizonyítást nem ajánlott fel és önmagában a jogellenesség, a kártérítés visszatartó ereje nem alapozza meg kártérítési felelősségét. Ha a felperes magyarázkodásra szorult, akkor azt bizonyítania kellett és lehetett volna, mert ez nem tekinthető köztudomású ténynek.

Álláspontja szerint a honlapján feltüntetett ... logó és az, hogy abban szerepel a felperes neve, nem jelenti a névviselési jog sérelmét. A Ptk. szerinti névjog nem a név kimondásával, megemlítésével vagy feltüntetésével valósul meg, hanem a név használatával, a név viselésével. Szervezete nem viselte a felperes nevét, a ... rövidítést névként nem használta. Ha a Ptk. 77. §-a alkalmazható lenne, akkor a felperes nevét és logóját soha senki nem tüntethetné fel semmilyen kiadványban, időszaki lapban vagy internetes honlapon.

A felperes terjedelmes ellenkérelmet terjesztett elő.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az alperesi fellebbezésben támadott ítéletrészek vonatkozásában okszerű mérlegelésen alapszik, így az alperesi fellebbezés alaptalan.

Előadta, hogy 2010. márciusában már érvényben és hatályban volt az ügyet véglegesen lezáró fővárosi ítéletábrái és legfelsőbb bírósági ítélet, annak iránymutatása alapján mindenként az várható el, hogy az abban foglalt álláspontot tiszteletben tartsa.

Az ellenkérelmében ismételten hivatkozott a jogszabályi iránymutatásokra, valamint a különböző bírósági ítéletekre, így a Legfelsőbb Bíróság Kfv.IV.37.370/2006/9. számú határozatára, az Alkotmánybíróság 47/2008.(IV. 17.) AB számú határozatára. Az állattenyésztésről szóló 1993. évi CXIV. törvényre, a 64/1998.(XII. 31.) FVM rendeletre, a 2123/2005.(XII. 27.) FVM rendeletre. Kiemelte, hogy a rendelet tárgyi hatálya alá tartozó fajtisza eb még nem is létezik.

Előadta, hogy mindenki köteles tudomásul venni, hogy egy bejegyzett társadalmi szervezet célja és célra rendelt tevékenysége a törvény védelme alatt áll, az alapszabályba foglalt tevékenységét jogosult és köteles végezni, annak vitatása pedig személyiségi jogot sért.

A jogszabályok lehetőséget biztosítanak a társadalmi szervezetnek a magánokirat kiadására, így a jogszabályi engedély és felhatalmazás kizárja a cselekmény jogellenességét. A jogi szabályozás tenyésztőkénti elismerés nélküli törzskönyvezést tekint szabálysértésnek és nem tenyésztő szervezetkénti elismerés nélkül. Márpedig a ... önálló tenyésztést nem folytat.

Hivatkozott az 525/B/2001. számú AB határozatra és kiemelte, hogy az abban foglaltak kizárják az olyan jogértelmezéseket, mely szerint miniszteri elismeréstől függjön egy nemzetközi civil kinológiai szövetséghez tartozó egyesület kinológiai munkája olyan ebajták vonatkozásában, melyekhez a Magyar Államnak semmi köze nincsen. A kutyák fajtaelismerésére vonatkozó miniszteri rendelet megalkotására annak kibocsátásakor nem volt felhatalmazás, ezért ez a szabályozási mód alkotmányellenes. A rendelet szerinti kutya a fajtaelismerés szabályainak hiánya okából még nem létezik, igény hiányában és az Alkotmány módosítására tekintettel „valószínűleg már nem is fog létrejönni”.

A jövő évben hatályba lépő Alkotmány csak egyetlen állattenyésztő tevékenységet ismert el közfeladatként, az élelmiszer célú állattenyésztést. Ennélfogva ebtenyésztés, mint tevékenység közfeladatként történő generális szabályozásának nincs alkotmányos alapja.

Hivatkozott a 2008. évi XLIV. törvényre és annak végrehajtási rendeleteire, amelyek tartalmazzák az állattartás és az állattenyésztés egészségügyi szabályait valamint az állatok védelméről és kíméletéről szóló 1998. évi XXVII. törvényre is utalt.

Kifejtette, hogy az ebtenyésztéssel kapcsolatban eddig csak az állatvédelmi, az egészségügyi feladatok voltak közfeladatnak tekinthetők és a jövőre hatályba lépő alkotmány pedig elzárja még elméleti lehetőségét is annak, hogy bárki közfeladatnak minősítse a hobbi állattenyésztést, illetve államilag támogatható privilegizált szervezeteket hozzon létre.

Nem nehéz bizonyítani, hogy a német juhászkutyát a Magyar Állam nem részesítette fajtaelismerésben, az pedig köztudott, hogy az alperes sem az ...-hez, sem magyar tagjához nem tartozik. Ennélfogva valamennyi elismert tenyésztő szervezet elismerése az Átv. megsértésével történt.

Egyebekben fellebbezését és nem vagyoni kárigényét is változatlanul fenntartotta, hivatkozva arra, hogy az alperes köztudottan és folyamatosan zavarja életét levelezéseivel, ami sok időt, energiát von el, ezért megilleti a további nem vagyoni kártérítés.

Megjegyezte, hogy érthetetlen az, hogy miért akarja egyáltalán használni vagy feltüntetni az alperes a honlapján annak a szervezetnek a nevét, melyet állandóan a

nyilvánosság előtt illegálisnak nevez és miért akarja azt a látszatot kelteni, hogy még most is tagja ennek a szervezetnek.

A felperes és az alperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, annak alapján helytálló jogi következtetésre jutott, érdemi döntésével a Fővárosi Ítéltábla teljes körűen egyetértett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta, az alábbi indokok alapján.

A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a Ptk. 75. § (1) bekezdése általános védelemben részesíti a személyiségi jogokat, amikor kimondja, hogy a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 78. §-a alapján a személyhez fűződő jogok védelme a jóhírnév védelmére is kiterjed, amelynek sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel.

A jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jog megsértésének törvényi tényállása szerint az követi el a jogsértést, aki nyíltan vagy burkoltan, célzással vagy utalással az érintett személyre vonatkozó valótlan és sértő közlést, nyilatkozatot tesz, illetve ha véleménynyilvánítása indokolatlanul sértő, bántó, kifejezés módjában lealázó.

A hírnévrontás megállapítására a közlés tartalma ad alapot.

A felek és a különböző hatóságok között legalitási vita állt fenn, amely abból adódott, hogy a 64/1998.(XII. 31.) FVM rendelet szabályozta a fajtisza ebek törzskönyvezését és kimondta, hogy a szabályozás célja egészséges és a nemzetközi előírásoknak megfelelő fajtajelleggel rendelkező törzskönyvezett ebállomány kialakítása és szinten tartása. Ennek érdekében ebajták fenntartása, törzskönyvezése, teljesítményének meghatározása, tenyésztési adatok gyűjtése, nyilvántartása, feldolgozása, a tenyésztési dokumentáció kiadása e rendeletben meghatározott feltételekkel végezhető így. Ilyen dokumentációt kiadni csak tenyésztő szervezet jogosult. Fajtánként egy tenyésztő szervezet ismerhető el.

Jogszabálysértő az ebtenyésztési tevékenység minisztériumi elismerés nélküli, az elismert ebtenyésztő szervezetekkel párhuzamos végzése akkor is, ha a dokumentációt nem hitelesként jelölik meg. Ebajtát fenntartani, törzskönyvezni, teljesítményét meghatározni, tenyésztési adatot gyűjteni, nyilvántartani, feldolgozni, tenyésztési dokumentációt adni csak elismert tenyésztő szervezet jogosult [1989. évi II. törvény 2. §, 16. §, 17. §; 1993. évi CXIV. törvény 2. §, 3. §, 14. §, 49. §; 64/1998.(XII. 31.) FVM rendelet 1. §, 3. §, 4. §].

Az alperes a rendelet hatályba lépését követően tenyésztő szervezetként került elismerésre, míg a felperes nem vált a fajtisza ebek tekintetében elismert tenyésztő szervezetnek, ezért nem volt jogosult kutyakiállítások rendezésére, törzskönyvezésre.

Ennek ellenére a felperes, mint egyesület tovább folytatta korábbi tevékenységét, amely miatt több hatósági, bírósági eljárás indult.

Az ügyészség által kezdeményezett eljárás során a Legfelsőbb Bíróság Kfv.IV.37.370/2006/9. számú ítéletével megállapította, hogy a felperes tevékenysége az Etv. 2. § (3) bekezdésébe ütközik. Az Alkotmánybíróság 47/2088.(IV.17.) AB sz. határozatával a 64/1998.(XII. 31.) FVM rendelet egyes rendelkezéseit megsemmisítette, a Fővárosi Ítéltábla pedig az alkotmánybíróság határozatára tekintettel 4.Pf.20.428/2008/17. számú ítéletével az ügyészség keresetét elutasította.

Az alperes 2009. májusában az ... nevű nemzetközi szervezetnek elküldött levelében arról tájékoztatta a címzettet, hogy a felperes tevékenysége illegális a magyar törvények szerint. Ennek igazolására csatolta a közigazgatási eljárás során született jogerős ítéletet.

A levél elküldésekor még sem a polgári peres eljárás során, sem a közigazgatási eljárás során a felülvizsgálati kérelem elbírálására nem került sor.

Mindezekből következően az alperes azzal, hogy jogerős döntésre hivatkozással a felperesi szervezetet tevékenységét jogsértőnek, törvénytelennek minősítette, nem valósított meg személyiségi jogsértést.

A levél megírásakor - 2009. májusában - alappal alakíthatott ki olyan jogi álláspontot, miszerint a felperesi szervezet tiltott tevékenységet folytat, hiszen ezt a véleményét alátámasztották a bírósági eljárások során született határozatok, és a felek közti vita a felülvizsgálati kérelmek elbírálásáig változatlanul fennállt, tehát az alperes által írtak nem nélkülöztek minden valóságalmapot.

A Fővárosi Ítéltábla ezen körülményeket értékelve egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a 2009. májusi levélben írtakkal az alperes nem sértette meg a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak az alperes által ...-én az ...-nek és ...-nek írt levelében foglaltakkal kapcsolatos álláspontját is.

A Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy a Ptk. 78. §-a szerinti hírnévrontás sajátos esetben a tények elhallgatásával is bekövetkezhet, amennyiben ez a magatartás alkalmas a valóság meghamisítására. Olyankor áll ez fenn, amikor valakiről vagy valamivel kapcsolatban nem közlik a teljes valóság megismeréséhez szükséges igaz tényeket, csupán azoknak egy részét és emiatt az érintettől alkotott értékvélemény tévessé válik. Ennek klasszikus példája, ha tudatják, hogy egy személy ellen eljárás indult, hogy jogerősen befejeződött, de azt már nem, hogy az számára kedvezően, vagy kedvezőtlenül zárult.

Az alperes által írt második levél szerint a ... a tenyésztési hatóság által tenyésztő szervezetként elismerésre nem került, ezért a hatályos magyar jogszabályok alapján nem elismert ebtenyésztő szervezet, így az ebfajták, a német juhászkutyák vonatkozásában az egyedek fajtatisztaságát igazoló, közokiratnak minősülő államilag elismert törzskönyvet nem jogosult vezetni, az egyedek fajtatisztaságát közhitelesen nem igazolhatja.

Azonban 2010. márciusában már ismert volt a felülvizsgálati eljárás során a Legfelsőbb Bíróság által hozott Kfv.III.37.094/2009/12. számú ítélet, mely kimondta, hogy a felperes állam által el nem ismerten végezhet törzskönyvezést.

Erről azonban az alperes a címzetteket nem tájékoztatta, így azon közlésével, hogy a felperesi szervezet törvénytelen, illegálisan tevékenykedik hamis látszatot

keltett, mert arról nem tájékoztatta az érintetteket, azt elhallgatta, hogy az egyesület a jogerős bírósági döntés, illetve az alkotmánybírósági határozat szerint államilag el nem ismert módon végezhet törzskönyv vezetést, működtetést, nem közhiteles nyilvántartást, így a magyar belső jog szerint a szervezet, az egyesület nem illegális. Mindezen körülményekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla is arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes jóhírnevet sértő módon járt el.

Nem sért személyiségi jogot azonban annak számszaki pontatlan megjelölése, hogy a felperesnek hány millió forint a fennálló közigazgatási bírság tartozása; hogy a felperes új székhelye néhány szobából, vagy két emeletről áll-e, mert ezek az alperesi közlések a felek közt fennálló vita, az alperesi levél teljes tartalma szempontjából olyan lényegtelen körülményeknek minősülnek, amelyek nem adnak alapot a jogsértés megállapítására.

A másodfokú bíróság azt is kiemeli, hogy a Ptk. 77. § (1) bekezdése alapján mindenkinek joga van a névviseléshez. A névviselési jog sérelmét jelenti különösen, ha valaki jogtalanul más nevét használja, vagy jogtalanul máséhoz hasonló nevet használ. A névviselés jogának megsértésében megmutatkozó személyiségi jogsérelem számtalan módon megvalósulhat, megállapításában a felróhatóságnak jelentősége nincs.

A felperes a tagjai sorából az alperest ...-i hatállyal kizárta, ezért ezen időponttól kezdődően az alperesi szervezet nem volt jogosult a ... névhasználatára és a logó használatára sem.

A Ptk. 85. § (1) bekezdése alapján a személyhez fűződő jogokat csak személyesen lehet érvényesíteni. E törvényi rendelkezésre tekintettel a felperes a jogsértő ... név és logó használat miatt igényt nem érvényesíthet, ezért helyesen döntött az elsőfokú bíróság a keresetösség jog hiánya miatti kereseti kérelem elutasításáról.

Egyetértett Fővárosi Ítéltábla azzal, hogy a származási bizonyítványon szereplő ...-tel kapcsolatos kifogások a védjegy sérelmét jelenthetik, ezért ennek elbírálása nem képezheti jelen peres eljárás tárgyát.

Mindezek kiemelés mellett a Fővárosi Ítéltábla a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértésének megállapítása tekintetében teljes körűen osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját.

A másodfokú bíróság egyetértett a Ptk. 84. § (1) b) és c) pontja szerinti objektív jogkövetkezmény alkalmazásával és annak módjával is.

A nem vagyoni kártérítés megítélésénél a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontját, a Ptk. 339. § (1) bekezdését, valamint a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdését kellett alapul venni, és figyelemmel kell lenni az Alkotmánybíróság 34/1992.(VI. 1.) AB határozatára és a Legfelsőbb Bíróság iránymutatása alapján kialakult bírói gyakorlatra is.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja értelmében az, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

A Ptk. 339. §-án alapuló kártérítési felelősség fennállása esetén a kárért felelős személy a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdés szerint köteles a kárt megtéríteni.

A nem vagyoni kártérítés körében elsősorban azt kell vizsgálni, hogy a sérelmezett magatartás mennyiben befolyásolja az adott személyről kialakult értékítéletet, a személy társadalmi megítélését.

A kártérítés mértékének megállapításánál az eset összes körülményeit, a jogsértés tárgyi súlyát és a bekövetkezett kárt hátrányként kell figyelembe venni. Nem vagyoni kár esetén az elszenvedett sérelem és annak mértéke általában nehezen bizonyítható, azonban a Legfelsőbb Bíróság több döntésében rámutatott arra, hogy a jogsértő magatartással okozati összefüggésben nem vagyoni kártérítés megítélésére nem csak akkor van lehetőség, ha a sérelmet szenvedett személy tételesen igazolja nem vagyoni hátrányait, a bíróság ugyanis a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján külön bizonyítás nélkül elfogadja az olyan hátrány bekövetkeztét, amely köztudomású ténynek tekinthető (BH 2000. 302., BH 2002. 135., BH 2004. 103.).

A Fővárosi Ítéltábla is úgy ítélte meg, hogy köztudomású tényként fogadható el az, hogy a felperesi szervezet magyarázkodásra szorult, illetve, hogy legalitásával összefüggő hamis látszatot keltő közlés megítélését hátrányosan befolyásolta, a szervezetet az alperesi levélben írtak lejáratták, ezért indokolt volt a 400.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés megállapítása.

A felperes fellebbezésében további 400.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest, azonban a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy megítélt nem vagyoni kártérítés összege az alperesi jogsértéssel okozati összefüggésben, arányban áll, ezt meghaladó kártérítés megállapítását megalapozó körülmény azonban nem áll fenn, és nem merült fel olyan ok, indok, bizonyíték, ami annak felemelését indokolta volna.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési eljárás költségeinek viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül is érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése, a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2011. szeptember 15.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő